

Thuisviermoment op zondag Jubilate, 3 mei 2020.
Evangelisch Lutherse Gemeente Zwolle

[Opening]

In de kerk wordt de Paaskaars aangestoken, misschien steekt u ook een kaars aan ...

Orgelspel: Psalm 66, Orlando di Lasso (zie link)

Breek aarde uit in jubelzangen,

Gods glorieijke naam ter eer ...

geeft de liturgie ons te zingen, deze zondag JUBILATE, die wij vieren
in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. ✚

Psalm 66 vervolgt (in couplet 3)

Doe onze God een loflied horen,

gij volken, zing alom op aard,

loof Hem door wie wij zijn herboren,

die ons voor wank'len heeft bewaard.

Zouden wij dat vandaag kunnen zingen?

Kunnen wij – met de aarde mee, die deze lente zo mooi is als ooit tevoren – jubelzangen zingen?

Voelen wij ons herboren, opgestaan, bewaard?

Of heeft de pandemie en de isolatie ons de adem om te zingen genomen?

- ons vertrouwen te zeer op de proef gesteld? en bidden we liever met Psalm 130:

Uit de diepte roep ik tot u, HEEER,

Heer, hoor mijn stem,

wees aandachtig, luister

naar mijn roep om genade.

Graag nodig ik u uit in dit “thuisviermoment” een balans te zoeken tussen de diepte en de jubelzang
daarom beginnen wij te zeggen – *doet u dat thuis rustig hardop* – met de dichter van Psalm 130:

Ik zie uit naar de HEEER,

mijn ziel ziet uit naar hem

en verlangt naar zijn woord,

mijn ziel verlangt naar de Heer,

meer dan wachters naar de morgen,

meer dan wachters uitzien naar de morgen.

Israël, mensen van God, hoop op de HEEER!

Bij de HEEER is genade, bij hem

is bevrijding, altijd weer.

[Kyrie en Gloria]

Deze week is een week van gedenken en van vieren,
we vieren 75 jaar vrijheid en gedenken die velen die er geen deel aan hadden, gesneuveld, vermoord ...
Wij, hier in Nederland mogen al 75 jaar leven zonder oorlog, maar we gedenken ook al die gesneuvelden
en vermoorden dichterbij en verder weg, jaar in jaar uit, dag aan dag, tot vandaag ...

We gedenken hen voor Gods aangezicht ... en bidden: *“Heer ontferm U”*

We gedenken vandaag ook mensen in angst voor het ‘coronavirus’ ... en bidden: *“Heer ontferm U”*

en we denken aan hen die ziek zijn of in diep verdriet ... en bidden: *“Heer ontferm U”*

tegelijk zijn we vol verwondering dat onze naam niet onderging en bidden *“God zij dank!”*

[Collecta-Gebed]

Gij die leven geeft,
die ons bevrijdt uit benauwdheid,
die adem geeft en Geest,
wij bidden schenk ons vertrouwen en moed
Hem te volgen, die niet gevangen bleef in de dood
maar leeft tot vandaag in woorden en in geloof,
Jezus Christus onze Heer.
Amen.

Luisteren we naar het Evangelie: Johannes 21: 15-17

Hierna verscheen Jezus weer aan de leerlingen, nu bij het Meer van Tiberias.

*Dat gebeurde als volgt. Bij het meer waren Simon Petrus en Tomas (dat betekent ‘tweeling’),
Natanaël uit Kana in Galilea, de zonen van Zebedeüs en nog twee andere leerlingen.*

Petrus zei: ‘Ik ga vissen.’

‘Wij gaan met je mee,’ zeiden de anderen.

Ze stapten in de boot, maar de hele nacht vingen ze niets.

Toen het al ochtend werd, stond Jezus op de oever, al wisten de leerlingen niet dat het Jezus was.

Hij riep: ‘Hebben jullie soms iets te eten?’

‘Nee,’ antwoordden ze.

‘Gooi het net aan stuurboord uit,’ riep Jezus, ‘dan lukt het wel.’

Ze wierpen het net uit en er zat zo veel vis in dat ze het niet omhoog konden trekken.

De leerling van wie Jezus hield zei tegen Petrus: ‘Het is de Heer!’

Zodra Simon Petrus dat hoorde, schortte hij zijn bovenkleed op – meer had hij niet aan –

*en sprong in het water. De andere leerlingen kwamen met de boot en sleepten het net vol vis achter
zich aan. Ze waren niet ver van de oever, ongeveer tweehonderd el.*

Toen ze aan land kwamen zagen ze een vuurtje met vis erop en brood.

Jezus zei: ‘Breng ook wat van de vis die jullie net gevangen hebben.’

*Simon Petrus ging weer aan boord en trok het net aan land. Het zat vol grote vissen,
welgeteld honderddrieënvijftig, en toch scheurde het niet.*

Jezus zei tegen hen: ‘Kom, eet iets.’

Geen van de leerlingen durfde hem te vragen wie hij was, ze begrepen dat het de Heer was.

Jezus nam het brood en gaf hun ervan, en hij gaf hun ook vis.

Toen ze gegeten hadden, sprak Jezus Simon Petrus aan:

‘Simon, zoon van Johannes, heb je mij lief, meer dan de anderen hier?’

Petrus antwoordde: ‘Ja, Heer, u weet dat ik van u houd.’

Hij zei: 'Weid mijn lammeren.'

Nog eens vroeg hij: 'Simon, zoon van Johannes, heb je me lief?'

Hij antwoordde: 'Ja, Heer, u weet dat ik van u houd.'

Jezus zei: 'Hoed mijn schapen,'

en voor de derde maal vroeg hij hem: 'Simon, zoon van Johannes, houd je van me?'

Petrus werd verdrietig omdat hij voor de derde keer vroeg of hij van hem hield.

Hij zei: 'Heer, u weet alles, u weet toch dat ik van u houd.'

Jezus zei: 'Weid mijn schapen.'

Woorden ter overweging en ter bemoediging

"Houd je van me?", vraagt Jezus aan Petrus.

Niet lang daarvoor - toen het er op aan kwam - had Petrus gezegd: "Ik ken die mens niet".
tot drie keer toe ...

Drie keer vraagt Jezus

- niet: 'waar was je?'
- niet: 'waarom deed je alsof je me niet kende?'
- niet: 'besef je eigenlijk wel wat je gedaan hebt?'

Jezus vraagt: "Houd je van me?", ontwapenend en overweldigend ...

ik word er stil van ...

Petrus had ontkend bij Jezus te horen en daarmee had hij ook zichzelf ontkend –
hij was zichzelf kwijt geraakt – hij, die gezegd had:

"Naar wie zouden we moeten gaan, Heer?"

"U spreekt woorden die eeuwig leven geven." (Joh.6:68)

en die zei:

"Ik wil mijn leven voor u geven!" (Joh.13:37)

hij was overmand door angst ...

of in de war door de onverwachte gebeurtenissen: Jezus gevangen en veroordeeld.

Hij was de weg kwijt, hij was Jezus kwijt,

die zegt: "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven" (Joh.14:6)

Petrus gaat weer vissen net als vroeger, vóór Jezus in zijn leven was gekomen –

Hij gaat vissen alsof Jezus er nooit was geweest –

Hij gaat - met de anderen - terug in zijn oude leven:

- geen grote dromen van vrede en recht,
- geen hoop op een andere manier van leven ...

*Zo willen velen, dat gewoon weer alles wordt, net als vroeger,
en doen alsof dat virus, dat de wereld verandert, er niet is.*

*Liever nog dan te dromen van een nieuw begin, een andere wijze van leven,
samen op deze éne aarde, willen we weer gewoon ons dagelijks werk doen, net als altijd ...
zo ver-werk je het beste angst, teleurstelling of groot verdriet –*

Het is avond en de nacht zal komen, voor Petrus en de zijnen tijd om te vissen –
maar het lukt niet... ze vangen niets!

*Ik denk dat als wij weer 'oud-normaal' zouden willen, het ook niet zou lukken,
deze pandemie heeft gevolgen voor ons samenleven – welke?, dat mogen wij kiezen ...*

Bij het meer van Tiberias roept iemand: **hebben jullie iets te eten?**

Nee, ze hebben niets, geen eten, geen licht, geen nieuwe dag, geen geloof ...

De man die roept, Jezus, zegt: "Werp het net uit aan de rechter zijde van het schip" (Joh.21:6 NBG)

'gooi het over een andere boeg!'

Soms moet je alleen anders kijken - het over een andere boeg gooien -

- om te zien dat het leven goed is,
- om de trouw en goedheid van de Eeuwige aan de lijve te ervaren
- om **153** vissen te vangen.

Een opvallend precies getal, mogelijk is het een raadsel dat zo op te lossen is:

153 is de zogenaamde volle getalswaarde van 17

(d.w.z. $1+2=3$ $+3=6$ $+4=10$ $+5=15$ en zo verder t/m 17, dan is de uitkomst 153)

en 17 is in het Hebreeuws de getalswaarde van het woord 'tof', 'goed',

- *goed, zo als God de schepping zag in den beginne –*

Petrus was gevangen in vergeefsheid, niets was meer 'goed' of tof:

- hij had zijn liefde, zijn hoop verloochend
- hij had zijn geloof in Hem, die woorden van leven had, verloren
- hij was ontrouw aan zijn eigen woord, zijn leven te willen geven...

Als Jezus zegt het over een andere boeg te gooien vangt hij niet alleen 153 vissen,

- hij ontvangt ook een nieuw perspectief –
- hij wordt gered uit zijn doodlopende weg.

Het wordt werkelijk Pasen: hij wordt opgewekt.

Jezus vraagt naar zijn liefde: "*Houd je van me*" - **niet** naar zijn tekort -

en Jezus schenkt hem vertrouwen.

Niet zijn verleden is bepalend voor zijn toekomst, niet zijn missers, maar zijn mogelijkheden –

niet: 'zo ben ik nu eenmaal' of: 'ik ken je toch', maar zo ben je echt, dat kun je:

hoeder zijn van lammeren en schapen,

behoedzaam zijn voor kleine en grote, voor sterke en kwetsbare mensen,

voor wie op je weg komen en wie je worden toevertrouwd.

Pasen is een ommekeer van onze logica:

Petrus hoeft niet eerst zijn schuld te belijden vóór hem genade verkondigd wordt, hij hoeft niet eerst betrouwbaar te zijn vóór hem wat toevertrouwd wordt, door het vertrouwen, dat hij cadeau krijgt, wordt hij betrouwbaar.

Deze ontmoeting tussen Jezus en Petrus hoort tot de verhalen die mij diep raken,

enerzijds omdat het mede aan de basis ligt van de Reformatie

- was toch Luther op zoek naar een genadige God -

anderzijds - heel persoonlijk - omdat het **mij bekeerd** heeft in mijn denken over medemensen

met name in de jaren dat ik in Duitsland woonde en mensen ontmoette met een Nazi-verleden.

Ik hoefde niet langer te weten wat ze hadden gedaan en waar ze waren geweest,

ik voelde me niet meer gekwetst als ze vertelden dat ze ook al eens in Nederland waren geweest,

ik wachtte niet langer dat ze toegaven dat ze 'fout' waren geweest,

ik kon en kan naar hun liefde en naar hun passie zoeken

want Jezus vraagt alleen maar: "**houd je van mij?**"

We **gedenken** deze week de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog

- om niet te vergeten wat mensen mensen aandoen ... tot vandaag

- om toekomst te openen, nieuw vertrouwen een kans te geven

- om ten diepste te weten dat we geroepen zijn om lief te hebben, om te houden van God en van mensen.

We **vieren deze week** omdat we geloven en vertrouwen dat we bevrijd zijn,

zoals Ad den Besten ons te zingen geeft:

Nooit lichter ving de lente aan dan toen uw hand ons volk bevrijdde.

We vieren omdat we weet hebben van het wonder van Pasen: leven dat niet verloren gaat in de dood ...

Zeker we gaan door diepten van ellende (Ps.130),

- door diepte van ziekte en dood,

- door diepten van vertwijfeling, van verloochening en ontrouw,

maar in dat alles mogen we weten – ook al vergeten we het soms even –

dat we vertrouwen ontvangen als een cadeau en dat het uiteindelijk op onze liefde aankomt ...

want zo raken ook wij niet in de dood verloren, nu niet en straks niet.

Lied: 709 (zie de link naar youtube)

*Nooit lichter ving de lente aan / dan toen uw hand ons volk bevrijdde.
Hoe hebben w'in dat schoon getijde
verheugd maar huiverend verstaan: Gods vijanden vergaan.*

*De winter leek voorgoed voorbij / en vóór ons lag de volle zomer;
de macht was eind'lijk aan de dromer,
de nieuwe mens, zo droomden wij, / verbrak de slavernij.*

*Maar winters werd het in dit land; / 't is kíl rondom en in ons midden,
in onze mond verstart het bidden,
doodskou gaat uit van onze hand / naar mens en dier en plant.*

*O God, wat zijn wij dwaas geweest, / dat w'aan de vrijheid zo gewenden,
dat wij de vijand niet herkenden,
in opstand tegen 'U, het meest / in eigen hart en geest.*

*Vergeef het ons! Raak ons weer aan / met levensadem, lente-tijd'ing,
en doe met krachten ter bevrijd'ing / ons hier in Christus' vrijheid staan.
God laat ons niet vergaan!*

[Gebeden]

Dit lied dat zingt over een nieuwe lente en over mensen die dromen blijven dromen
dit lied dat ook de teleurstelling van de dichter uitdrukt dat het 'winters werd in dit land'
eindigt met een gebed:

*Vergeef het ons! Raak ons weer aan met levensadem, lente-tijd'ing,
en doe met krachten ter bevrijd'ing ons hier in Christus' vrijheid staan.
God laat ons niet vergaan!*

Laat ons dit gebed voortzetten:

Goede God

wij danken U voor de vrijheid, dat kostbare geschenk –
Wij bidden geef dat wij er verantwoordelijk mee omgaan,
dat wij vrijheid gunnen aan medemensen en hen niet onderdrukken of uitsluiten –
Wij bidden dat niet het koude egoïsme het wint van de bevrijdende liefde
dat wij vertrouwen schenken, dat we trouw zijn en op uw goedheid vertrouwen –

Goede God,

wij danken U dat wij mogen leven,
dat we er nog zijn in deze tijd waarin zo veel mensen sterven aan dat kleine virus COVID19
Wij bidden voor wie ziek zijn, voor wie vecht voor zijn leven
voor wie in de rouw is om een verloren mens en voor wie zijn geliefden niet kan ontmoeten,
voor alle werkers in de zorg, artsen, verpleegkundigen en helpers en ambulancepersoneel –
voor al die mensen die het dagelijks leven op gang houden bidden we,
verkoopsters, kassières, vrachtwagenchauffeurs, vakkenvullers, postbodes –

Goede God

wij danken U voor de welstand waarin zo velen van ons leven
voor de gezondheidszorg in ons land en voor het sociale vangnet.
Wij bidden voor wie bang is voor de economische gevolgen van de crisis
voor wie werkeloos is geworden en voor wie voor een faillissement staat –
We bidden voor wie niet verder weet
voor wie vertwijfeld is in het eenzame isolement of in angst voor armoede –
Schenk ons vertrouwen in uw trouw en goedheid, in uw nabijheid altijd en overal –
en maak ons tot mensen naar uw evenbeeld, mensen die trouw zijn en goed,
mensen die er zijn als ze nodig zijn. amen

Lied 207 (om samen te zingen of te neuriën)

1. *De trouw en goedheid van de Heer
verschijnt ons elke morgen weer
en blinkt en blijft als dauw zo fris,
zolang het dag op aarde is.*
2. *O Christus, schone morgenster,
wees met uw gunst ons hart niet ver;
steek al uw lichten in ons aan,
dan kan uw heil ons niet ontgaan.*
3. *Drijf uit, o licht, wat duister is,
behoed ons hart voor ergernis,
voor blindheid en voor schand' en schuld;
houd niet uw glans voor ons verhuld,*
4. *opdat wij wand'len als bij dag
en, kome wat er komen mag,
staan vast in het geloof, o Heer,
van U verlaten nimmermeer.*

Zegenbede

*Over onze harten, over onze huizen,
de zegen van God.*

*In ons komen, in ons gaan,
de vrede van God.*

*In ons leven, in ons geloven,
de liefde van God.*